

Het verhaal van Peer Gynt op muziek.

De opkomst is goed en het zoemt er als in een vroegzomerlijke bijenkorf. Iedereen vindt uiteindelijk een plaats al brengt dat wat heen en weer geschuif met zich mee. Eerst de verse koffie en daarna heeft men er zin in. Reinout straalt van enthousiasme en zijn “volgelingen” ook.

Peer Gynt werd gecomponeerd als toneelmuziek bij het toneelstuk van Ibsen en volgt als zodanig niet meteen het sprookje. Gelukkig beginnen we langzaam al kost het de fluiters wel wat adem om de laatste lange noot net zo uitgebalanceerd te laten klinken als de eerste. Alvorens te beginnen horen we:
“Als je me niet ziet, is dat je eigen schuld.”
“En vandaag mag ik de hele dag stop zeggen.”

Ases Tod klinkt heel erg langzaam en net zo droevig. Zwaar en gedragen want een moeder is dood. We proberen elkaar een beetje te leren kennen. We proberen een beetje naar elkaar te luisteren. We proberen te horen dat er een warm én een agressief blok is in het orkest. We zullen nog veel moeten proberen deze dag.
“Denk eraan, jij bent degene die vals is en als je een des te moeilijk vindt speel dan maar een cis.”
We gaan ons wagen aan de Arabische dans die soms ontzettend Europees klinkt want vol met jachtgeluiden en postkoetsen. Af en toe zelfs een beetje banaal terwijl het toch verleidelijk moet klinken en tegelijkertijd niet moet lijken op hyperventilatie bij het herhaaldelijk produceren van hele korte tonen van de fluit.
Niet iedereen hoort elkaar:
“ Er zijn meerdere instrumenten. Misschien heb je dat al gehoord.”
“ Ik kan niet luisteren. Ik ben buiten adem.”
“ ... dat je het ene speelt en het andere hoort.”

Aan de “Morgenstimmung” wordt op de valreep van de ochtend nog net begonnen.
“Soms hoorde ik mensen over dit stuk zeggen: ik doe maar wat.”
“Jullie hebben te veel haast.
Dat weet je pas als je bij de zestienden aangeland bent.
Ik weet dat nu al.”
“Probeer foute noten te vermijden.”
“Snelle noten versnellen jezelf ook nog eens.”
“Bij maat zeventien begint de zonsopgang.”
“Het is logisch dat je daar de weg kwijt raakt.”
“We hebben de weg nog niet gevonden.”
“Ik was de tel kwijt. Ik dacht je zult wel een keertje onderbreken.”
“Had dat nou net gezegd.”
“Het drong pas nu tot me door.”
“Speel verleidelijk en toch lichtvoetig.”

GP

Generale pauze met soep, brood en wat dies meer zij. Met hernieuwde energie de middag en opnieuw het sprookje in met wel enkele vermaningen en opmerkingen:
“Alle inzetten zijn gevaarlijk.”

“Als jullie elkaar horen, ben ik gelukkig.”
“Als je geen noten hebt, hoef je ze ook niet te spelen.”
“Een te lange noot, daar gruw ik van ook al klinkt ie normaal.”
“Ik hoorde niks meer, dus hield ik maar op.”
“Die hoempa’s zijn zo lekker onbenullig.”
“Puntje erboven is kort. Puntje erachter is lang.”
“Waren jullie al klaar?”
“Het is zo mooi als dat gat daar echt valt.”

We mogen weer langzaam met het Solveigh’s lied.
“We zoeken naar de harmonie en hebben de melodie niet eens meer nodig.”
“Het is zo teer dat het bijna niet te doen is.”
“Speel altijd de één. Wat je met de rest doet, zien we wel.”
“Het was niet zo dat je het niet speelde, maar dat ik het niet hoorde.”
“Ga nou maar met mij mee...”
“Harmonische emotie, die hoor ik.”
“Alles is goed, maar je moet wel in de maat blijven.”

De zon in de “Morgenstimmung” komt nog een keer op maar dan in de middag.
“Dat zijn de vertraagde reacties van het laatste uur.”
“We zijn weliswaar in de woestijn, maar er zijn toch mensen uit de boot gevallen.”

De beloning van de dag ligt in het feit dat we alles achter elkaar mogen spelen met de belofte van weinig afslaan die niet geheel en al wordt ingelost.
Een laatste opmerking vanuit het orkest:
“Ik ben moe,” met het weerwoord van de dirigent: “Ik ook.”
Het was een mooie dag om moe van te zijn.

5 april 2014